

нѣща за въ дръвѣа дѣнз, спорядз голѣмѣя
и смѣльа тѣхѣнз планз (мысалз).

Апекидз премина том дѣнь въ безпокой-
ство и въ мысале, въ самовитѣте расходки
около Града. Глазцѣто захождаше, и той са
запрѣ близо до рѣката Варна. Града са видѣ-
ше по нѣкой пѣть презъ рѣткость та на дрѣ-
вѣата бѣлз и свѣтливз; и отъ отдалѣчѣнѣто
не са чѣше ичѣнѣто на чѣловѣцѣте, дѣто си
гладдахъ работѣте въ Града.

Апекидз гладаше водата, като течеше; и
чѣ отъ страната си лѣнѣ на едно кѣче.

„Мзлчи, сиромаше прѣтелю, рече единз
гласз; върѣжа на чѣждѣнѣца не! доносѣ ни ед-
на пакость на Господарѣ ти.“

Апекидз позна гласѣ, и като са обзрна,
видѣ Старица, когото еѣше видѣлз въ соко-
ра на Назаранѣте.

Старица почиваше на единз камѣнь по-
крытз сз треба; и край него еѣше томгата мѣ
и единз платникз (чѣвалз); приножѣте мѣ
лежеше кѣчѣто, коѣто мѣ еѣше дрѣгарз на па-
тѣванѣто мѣ.

Срѣцѣата на Старица стана единз едѣсамз
оуладитѣленз на дѣшата Апекидова; който,
като са приелижи до него и зѣ благословѣнѣ-
то мѣ, сѣдна при него.

„Вѣда та готовз за патѣванѣ, отче, рѣ-